DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

AMAZON ORIGINAL STORIES

FALON BALLARD

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ONE *Hot* SUMMER *Wedding*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çeviri Kitaplar
Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

◆ Kitapların olduğu kanalımız
https://t.me/cevirigiller

◆ Sohbet Grubu
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

◆ Çeviri Yedek Grubu
https://t.me/+_goTIlRZrUEwZmRl

◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar
https://t.me/kitapterimleri

◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz
https://t.me/cevirigilleryorum

◆ Instagram Sayfamız
https://www.instagram.com/cevirikitaplar/

Not:
Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

FALON BALLARD'IN DİĞER ESERLERİ

Idle Reputations Serisi

Kötü Bir Şey Işık Kırılır

Tek Başına Romanlar

Aşkın Kiralanması
Tam Benim Tipim Tam Zamanında
Tek İstediğim Sensin Fikir Değişimi Yüz Yüze

Çeviri Kitaplar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ANAZON ORİJİNAL HAKKINDA

FALON BALLARD

ONE Hot Wedding

YAZ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Bunun dışında, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2026 Falon Ballard
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla herhangi bir biçimde veya herhangi bir araçla aktarılamaz.

Amazon Original Stories, Seattle tarafından yayınlanmıştır www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Amazon Original Stories, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662545337 (dijital)

Kapak illüstrasyonu ve tasarımı: Elizabeth Turner Stokes

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

DÜĞÜNDEN DÖRT GÜN ÖNCE
DÜĞÜNDEN ÜÇ GÜN ÖNCE
DÜĞÜNDEN İKİ GÜN ÖNCE
DÜĞÜNDEN BİR GÜN ÖNCE DÜĞÜN GÜNÜ
YAZAR HAKKINDA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Düğünden dört gün önce

Sara: Havaalanında seni bekleyen bir şoför olacak! Uçağın indiğinde bana haber ver!
Ben: Tamam!
Sara: Bunu yaptığın için tekrar çok teşekkür ederim.
Sara: Seninle hasret gidermeyi sabırsızlıkla bekliyorum!
Ben: Ben de 🙂

Gümrükten geçene kadar sırtımın alt kısmında o kadar çok ter birikmiş ki, popoma damlamaya başlamış. Bu yaz tatilinin ihtişamıyla ilgili herhangi bir hayalim varsa, o hayallerim tamamen ve tamamen yok oldu.

Yine de, pasaportuma damga vuran görevliye gülümsüyor, ona teşekkür ediyor ve valizimi çıkışa doğru sürüyorum. Şık şapkalar takmış, üzerinde soyadımın yazılı olduğu bir tabela tutan şoförlerden birini görmek için gözlerimi dört açıyorum.

Sonunda gördüğüm isim Sara'nın soyadı.

"Hola. Como estas?" diyorum şoföre, lise İspanyolcamı ilk tam cümlemde tüketerek.

"Bayan Alexander mı?" Bana geniş ve sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Evet, benim."

“Kosta Rika’ya hoş geldiniz. Benim adım Francisco.” Omzuma astığım sırt çantasını uzanıp aldı; uçuşun çoğunu felaket senaryoları kurarak geçirdiğim için içine sıkıştırdığım kitap hâlâ açılmamıştı. “İzin verin. Sadece arkadaşınızı bekliyoruz, sonra yola çıkabiliriz.”

“Ah, tamam. Olur.” Sara, havaalanından tatil köyüne giderken başka birinin de bana eşlik edeceğini söylememişti, ama sanırım mantıklı. Muhtemelen düğün için gelen bir sürü misafir vardır ve benim kendi arabama ihtiyacım da yok.

Sürücü tarafında durmuş, gözlerim havaalanının içini tarıyor. Burası daha önce gittiğim diğer havaalanlarına benziyor ve

zihnim dalarsa, yüzlerce başka yaz tatilinin anıları su yüzüne çıkacak ve buna ihtiyacım yok. Bugün değil.

Bu yüzden dikkatimi tekrar Francisco'ya veriyorum. Bana yine geniş bir gülümseme sunuyor, ama hiçbir şey söylemiyor, ben de söylemiyorum ve daha önce hiç şoförüm olmadığından ne yapmam gerektiğini tam olarak bilmiyorum, bu yüzden gülümsemesini taklit edip ayaklarımla yerimde oynuyorum ve dikkatimi insanları izlemeye veriyorum, umarım kalabalık turistler yeterince dikkatimi dağıtır.

"Ah," diyor Francisco, birkaç dakikalık garip bir sessizliğin ardından. "Sanırım bu o."

Dönmeden önce bile "o"nun kim olduğunu biliyorum, ama kendime bunun imkansız olduğunu söylüyorum. Olamaz. Bildiklerini bilseydi bunu ayarlamazdı. Yine de, içimdeki her şey geri çekil, geri dön, hala şansın varken kaç diye bağırıyor; bu, o tuhaf altıncı his anlarından biri. Bana doğru gelen mutlak utanç ve yıkımdan kendimi kurtarmalıyım.

Ama içgüdülerimi dinlemekte hiç iyi olmadım. Bu yüzden içimdeki o sesleri görmezden gelip Francisco’nun bakışlarını takip ediyorum.

Ve işte orada. Hayatımın belası ve tüm arzularımın nesnesi.

Aslında, inanılmaz derecede yanlış yönlendirilmiş, çoktan geçerliliğini yitirmiş ergenlik arzularımın nesnesi.

Yine de hayatımın belası.

Artık düşüncelerimi meşgul etmiyor. Bu konuda yalan söylemiyorum.

Beckett Thatcher'ı on yıldır görmedim.

Ve keşke o on yıl onu iğrenç bir yaşlı trol ya da aptal bir teknoloji meraklısı ya da onun kadar itici bir şeye dönüştürseydi.

Ama hayır.

Elbette Beckett Thatcher şimdi yirmi bir yaşındayken olduğundan daha iyi görünüyor. Hâlâ uzun boylu, hâlâ iri yapılı, hâlâ altın kahverengi bir teni ve güneşte açılmış gibi görünen sarı saçları var, artık Manhattan'da yaşıyor ve çocukluğumuzdaki gibi her sabah sörf yapmıyor olsa da. Hikayemdeki kötü adam olmasına rağmen, iğrenç bir finans adam ya da kan emici şirket avukat. O çocuk kitaplarını düzenliyor ve boş zamanlarını yerel hayvan barınağında gönüllü olarak çalışıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve siz sormadan söyleyeyim, bu bilgileri Instagram'da onu takip ettiğim için bilmiyorum. Takip etmiyorum. Gerçekten.

Ama şehirde yaşayan uygun bekarları öne çıkaran bir hesabı takip ediyorum ve Beckett Thatcher iki ay önce tesadüfen o hesapta yer almıştı.

Tabii ki, paylaşım sadece onun son derece çekici özelliklerini öne çıkarmış ve Beckett Thatcher'ın kağıt üzerinde parlak zırhlı bir şövalye gibi görünebileceğini, ancak gerçekte birinci sınıf, A kalitesinde bir pislik olduğunu belirtmemişti.

Keşke altı saatlik bir uçuştan sonra bu kadar zahmetsizce şık görünmeyi başaramamış olsaydı. Bana doğru büyük adımlarla yürüyen bu adamın kıçından ter damlamadığı çok açıktı. Kot pantolon ve beyaz tişört giymiş, omzuna bir spor çanta asmış ve bu rahat kombinasyon hiç bu kadar iyi görünmemişti.

Ayrıca, kim uçakta kot pantolon giyer ki?

Gizlice kendi kıyafetime bakıyorum — tamamen uçağa uygun siyah bir tayt ve tüm terlemenin sebebi olabilecek ya da olmayabilecek bol bir sweatshirt. Sweatshirt'ü çıkarıp altında saklı olan beyaz tişörtü ortaya çıkarmaya fırsat bulamadan, o gelmiş. Tam orada.

Francisco'nun önünde durur, elini uzatır ve sıkıca sıkar. "Beckett Thatcher. Bizi almaya geldiğiniz için çok teşekkürler." Hâlâ elini uzatmış halde bana döner. "Sen Sara'nın arkadaşlarından biri olmalısın. Ben onun ağabeyi Beckett."

Ağzım açık kalır, dudaklarımdan korkunç bir ciyaklama çıkar. O muhteşem soruyu kurmam tam bir dakika sürer: “Şaka mı yapıyorsun?”

Kaşları çatılır, eli hâlâ aramızda havada asılı kalır. “Hayır mı?” Gözleri Francisco’ya kayar, sessizce yardım ister, ama adam sanki *“Bu beni aşar dostum”* der gibi omuz silker.

“Tanrım, bencil olduğunu biliyordum ama kız kardeşinin çocukluk arkadaşını tanımayacak kadar ne kadar farkında olmaman gerekiyor? Hani, on yıl boyunca neredeyse seninle birlikte yaşayan kız?” Beckett’in varlığımı görmezden gelmeyi tercih ettiğini hep hissetmiştim ama benim varlığımdan tamamen kaçabileceği de yoktu; Sara ve ben küçükken birbirimizden ayrılmazdık.

Yüzünün rengi soldu, altın rengi teni soluk bir beyaza dönüştü. “Lucy?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi devirdim, onaylamaya tenezzül etmedim. Ona sırtımı döndüm, saçlarımı savurarak Francisco'ya yalvardım. "Başka birini mi bekliyoruz, yoksa lütfen buradan defolup gidebilir miyiz?"

Gözleri ikimiz arasında gidip geliyor ve müşteri hizmetleri gülümsemesi gerginleşiyor. "Beni takip edin." Sırt çantamı omzuna asıyor ve tekerlekli valizimi eline alıyor.

Dirseklerimi dışarıya doğru açarak, Beckett'in kişisel alanıma girmesini engelleyerek hemen arkasından yürüyorum.

Francisco bizi dışarı çıkarır ve yüzüme hemen sıcak, hafif nemli bir hava çarpar. Nemli New York yazından kaçtığımı sanıyordum ama buradaki sıcaklık bambaşka bir seviyede. Doğal olarak dalgalı kahverengi saçlarım şimdiden ağlıyor ama havasız havalimanından sonra cennet gibi gelen hafif bir esinti var.

Francisco'yu takip ederek siyah bir Town Car'a gidiyorum ve o kilitleri açıp valizlerimizi bagaja yüklemeye başladığında hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Sanırım birden fazla koltuk sırası olan bir minibüs ummak fazla iyimserlikti, tabii bir Hummer limuzinin *ondan* saklanmam için yeterli alan sağlayacağı da yoktu.

Arka koltuğa kayarak oturuyorum ve dikkatimi pencereye çeviriyorum, burada görülecek hiçbir şey olmamasına rağmen bakışlarımı dışarıya sabitliyorum; sadece bir sürü araba ve kaldırımda oyalanmamaları için insanları uzaklaştırmaya çalışan güvenlik görevlileri var.

Beckett'ın arkasında arabanın kapısı kapanıyor ve içerideki hava bir anda boğucu bir hale geliyor. Camı açmaya çalışıyorum ama Francisco hala valizleri yüklemekle meşgul ve arabayı henüz çalıştırmamış.

"Seni tanımadığım için özür dilerim." Beckett'in sesi alçak ve derindir, uçaktaki geri dönüştürülmüş havayı solumaktan dolayı biraz kısılmıştır. "Ben... özür dilerim."

"Önemli değil," diyorum, ona bakma zahmetine bile girmeden.

Elbette sorun değil. Ama şu anda, yakında hareket edecek bir aracın arka koltuğunda sıkışıp kalmışken, bu konuyu burada tartışmayacağım.

Ama aslında, bu hiç de sürpriz olmamalı. Beckett beni on yıl önce hayatından çıkarmıştı; beni tamamen unutması için bolca zamanı vardı. Thatcher ailesinin her ikisinin de beni hayatlarından silip, yıllarca süren dostluğumuzu yok etmesinin ne kadar kolay olduğunu düşünmek hâlâ canımı yakıyor. Aile tatilleri ve plajda geçirdiğimiz günler, okul dansları ve ponpon kız yarışmaları, Beckett ehliyetini aldıktan hemen sonra onun arabasının arka koltuğunda dolaşmak, kendimi kasabadaki en havalı on üç yaşındaki çocuk gibi hissetmek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Francisco ön koltuğa kayar ve arabayı çalıştırır; yüzüme çarpan serin hava dalgası beni anılarımın kara deliğinden çıkarır. “Yaklaşık bir saat sonra tatil köyüne varırız,” der bize.

Bu, Beckett'in yanında geçirmek istediğim süreden yaklaşık elli dokuz dakika fazla, ama şimdi bunun hakkında şikayet etmenin bir anlamı yok. Burada olacağını biliyordum. Elbette kız kardeşinin düğününe katılacaktı. Ama onun *burada* olmasına hazırlıklı değildim. Hemen yanımda. Elli sekiz cehennem gibi dakika daha.

“Sara ile hâlâ görüşüyor olduğunuzu bilmiyordum.”

Omzumun üzerinden bir göz attım ama gözlerimiz buluştuğunda bakışlarımı hemen pencereye çevirdim. O parlak yeşil renk yıllar içinde solmamış. “İletişimde değildik.” Sadece iki ay önce gönderdiği, nişanlandığını bildiren e-postasını açtığımda şok olmuştum. On yıldır ilk kez bana ulaşmıştı. Mesaj kısa ve özlüydü. Çocukluk arkadaşım bu yaz evlenecekti ve her şeye rağmen, çocukken hep planladığımız gibi benim yanında olmamamı hayal edemiyordu.

Hayır demeliydim, ama bunu düşünmeye başladığımda, benim olmadan evlenmesini istemedim. Sara, ilişkilerimizi sadece on sekiz yaşındaki birinin ilan edebileceği kesin bir şekilde bitirmiş olabilir, ama bu, hayatım üzerindeki etkisini değiştirmedi. Eğer beni yanında istiyorsa, o zaman yanında olacaktım.

İçimi çekip arkamı döndüm ve başımı koltuğa yasladım. “Bak. Bu durumu olduğundan daha da garip hale getirmek istemiyorum. Sara için buradayız. Önemli olan tek şey bu.”

“Katılıyorum,” diyor sessizce.

"O halde bundan sonra birbirimizden uzak duralım. Düğün etkinlikleri yüzünden birbirimizle neredeyse hiç karşılaşmayacağımızdan eminim."

“Eğer istediğin buysa.”

Koltuğuna yaslanır ve ben de göz ucuyla ona bakarım. Beni inceliyor, yüzünde hâlâ beni daha önce hiç görmemiş gibi bir ifade var. Saçlarımın bir ton koyulaştığını fark ediyor mu acaba? Doğal olarak değil, gri saçlarımı gizlemek için boyadığım için. Görünüşe göre tanınmaz hale gelmişim, ama bunun benim değiştiğimden mi, yoksa onun başından beri bana pek dikkat etmediğinden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

On dakikalık bir sessizliğin ardından, sıcaklık sonunda irademi alt eder ve sweatshirt’ümü başımdan geçiririm. Keşke bu hareketin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zarif ve seksi olduğunu söyleyebilseydim, ama gerçekte daha çok çöp dolu bir çöp konteynerinden kurtulmaya çalışan bir rakuna benziyor.

Yine de, sanki tam da bunu yapmak istemişçesine saçlarımı düzeltirim.

Beckett boğazını temizler ve ben sağ tarafıma gizlice bir göz atarım. Yanakları kızarmıştır ve bakışlarının, tank topumun göğüs destekli kesimi sayesinde oldukça güzel bir şekilde ortaya çıkan dekolteme doğru kaymasını yakalarım.

Gözleri üzerimdeyken meme uçlarım kesinlikle sertleşmiyor.

Vücudumun tepkisini fark ettiğinde kesinlikle boğazını yutkunmuyor.

"Varmamıza ne kadar var?" diye cılız bir sesle soruyorum.

Francisco dikiz aynasından bana gülümsüyor. "Yakında varacağız!"

Yakında derken otuz saniyeyi kastediyorsa, o kadar da yakında sayılmaz.

Dikkatimi pencerenin dışındaki manzaraya yöneltiyorum, parlak renkli manzaranın akıp gitmesini izliyorum. Kosta Rika, yanımda oturan adamdan dikkatimi dağıtacak kadar yemyeşil ve güzel. Çoğunlukla.

Yarım saat sonra otele varıyoruz. Francisco arabanın kapısını açıp ben otelin önüne çıktığımda ağzım bir kez daha açılıyor, ama bu seferki şok hoş bir şok.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. "Burada kalmak için *The White Lotus'u* çok fazla izlemişim."

Francisco sessizce kıkırdar, bana sırt çantamı uzatır ama valizimi bekleyen bir görevliye verir.

Beckett'i beklemeden, şimdiye kadar kaldığım en güzel otelin lobisine girip her şeyi içime çekiyorum. Her şey ahşap, beyaz ve doğal tonlarda, tek renkli dokunuşlar bitkilerden geliyor. Tropikal çiçekler ve yemyeşil ağaçlar sanki bambu zeminlerden doğrudan çiçek açıyor gibi. Tavanın ortası açılıyor ve akşamüstü azalan güneş ışığını içeri alıyor; dev bir ağacın yaprakları geniş açıklığa doğru dallanıyor ve yavaşça kararan gökyüzüne uzanıyor. Rattan tavan vantilatörleri yaz sıcağıyla mücadele etmek için ellerinden geleni yapıyor, ama bu kaybedilecek bir savaş olsa da otel hoş bir serinlikte ve mükemmel bir sıcaklıkta.

"Vay canına," diyor Beckett, benim ilk tepkimi tekrarlayarak, gözleri sade lüksün üzerinde dolaşıyor.

Thatcher ailesi ve ben, San Diego'nun bir banliyösünde büyüdük; kesinlikle fakir değildik, ama böyle bir yerde evlenebilecek kadar zengin de değildik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yaz tatillerimiz lüks tatil köylerinden çok plajda kamp yapmaktan ibaretti.

Lobinin yumuşak sessizliğini bir çığlık yırtıyor, çan seslerini ve kuş cıvıltılarını bastırıyor. Ses, yumuşak tonların arasında yersiz duruyor.

Beckett ve ben, tam da Sara'nın bize doğru koşarken sandaletlerinin ahşap zemine yüksek sesle vurduğunu görmek için çığlığa dikkatimizi çevirdik.

Şimdi, Sara... Sara'yı Instagram'da takip ettiğimi itiraf etmeliyim. Her şey bittikten sonra onu takipten çıkarmalıydım muhtemelen, ama o düğmeye basmaya bir türlü kendimi ikna edemedim, özellikle de her baktığımda o hala beni takip ediyordu. Sosyal medyanın mucizesi sayesinde, hala neredeyse hiç değişmediğini biliyorum. O ve Beckett aynı altın sarısı saçlara sahip; onunki uzun, düz ve parlak, aynı parlak yeşil gözlere sahipler. UCLA'dan mezun olduktan sonra Güney Kaliforniya'da kaldığı için teni doğal, cildi kusursuz.

Ayrıca artık öğretmen olduğunu ve büyüdüğümüz caddeden sadece birkaç dakika uzaklıkta yaşadığını da biliyorum. Marcus'la iş aracılığıyla tanıştığını biliyorum, neredeyse bir yıl önce, Marcus okulunda gönüllü olarak çalışırken. Hâlâ ata binmeyi ve kitap okumayı sevdiğini biliyorum. Birkaç yıl önce annesini kaybettiğini biliyorum. Lise mezuniyetimizden hemen sonra onun dayattığı sessizliği bozup ona ulaşmak için canım çektiği tek an oydu.

Ama benden haber almak istemeyeceğinden korktum. Kendi duygularım için duyduğum korkunun, eski arkadaşıma duyduğum ilgiden daha ağır basmasına izin verdim. Muhtemelen bugün burada olmamın nedenlerinden biri de budur; sanki düğününde bulunmam, annesinin cenazesindeki yokluğumu silebilirmiş gibi.

Beckett onu kocaman bir kucaklamaya sarar ve kulağına bir şey fısıldayarak onu güldürür. İkisinin hâlâ ne kadar yakın olduğunu görmek, onlara karşı duygularımı yumuşatır.

En azından tüm bunlara değmiş.

Sara, Beckett'in kollarından çıkıyor ve gözlerimiz, bir romantik komedideki kader aşıkları gibi buluşuyor. Tereddütle gülümsüyor ve ben de gülümsüyorum. Aramızda sadece birkaç adım var, ama sanki kayıp on yıllarla dolu devasa bir uçurum varmış gibi geliyor.

İlk adımı o atar ve ne yaptığımı fark etmeden, kollarım eski en iyi arkadaşımı sarmalamıştır. Cildi sıcaktır, omuzları dalgalı beyaz elbisesinden açıkta kalmıştır. Ayçiçekleri ve ev kokar, gözlerimden yaşları silmek için hızla gözlerimi kırpıyorum. Ayrıldığımızda onun gözleri de benimki kadar nemlidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Geldiğin için teşekkürler, Luce." Elleri benimkileri sıkıca kavrıyor.

Her zaman kalbimin derinliklerini görebilen o delici yeşil bakışlarla tam olarak göz göze gelemiyorum, bu yüzden onun yerine birleşen ellerimize bakıyorum. “Vay canına, bu gerçek hayatta gördüğüm en büyük elmas.”

Sara başını geriye atıp kahkahayı basıyor ve bu ses bana acı verecek kadar tanıdık geliyor. Bu, göğsümün derinliklerinden bir kahkaha koparıyor ve ikimiz, tıpkı çocukken haftalık pijama partilerinde yatma saatinden sonra uyanık kaldığımız zamanlarda yaptığımız gibi birlikte kıkırdıyoruz.

“Bu son derece eğlenceli değil de değil, ama duş almaya can atıyorum.” Beckett’in gülümsemesi yorgun olsa da eğlenceli, nefesimi kesen bir başka tanıdık manzara.

Sara kolunu koluma takar ve bizi lobiden geçirir. “Hadi, düğün partisi için bir süitimiz var.”

Eski günlerdeki gibi hissettirmiyor – aramızda on yıllık bir mesafe varken nasıl hissettirebilir ki? – ama çocukluk alışkanlıklarımıza geri dönmek kolay, Sara ve ben öncü oluyoruz, Beckett de bizi takip etmek zorunda kalıyor.

“Marcus biraz kestiriyor, ama Mei ve Tarak çoktan geldiler ve yerleşiyorlar. İkinizin de bu akşamki karşılama partisinden önce duş alacak vaktiniz olmalı. Gönderdiğim programı aldınız, değil mi?” Sara, resortun birinci katındaki uzun koridorda beni adeta sürükler gibi ilerliyor, en sondaki çift kapının önünde duruyor.

“Programı aldık, Sar-Bear. Herkes ne zaman nerede olması gerektiğini biliyor,” diyor Beckett sevgiyle karışık bir sinirle.

“Harika!” Sara, iki dakikalık yürüyüşümüz boyunca giderek gerginleşen bir gülümsemeyle süitin kapısını iterek açar. “Hadi sizi odanıza götüreyim.”

Beynimde bir alarm zili çalmaya başlıyor, ama Sara ben araya giremeden hızla ilerliyor, yürüdüğü kadar hızlı konuşuyor ve bana sessizce arkasından gitmekten başka seçenek bırakmıyor, muhteşem süitin detaylarını incelemek için bir saniye bile zaman tanımıyor. Burası *Real* Housewives seviyesinde bir konaklama yeri ve ben bunu takdir edemiyorum bile, Sara beni sürüklerken oturma odası, bar ve mutfak gözümün önünden bulanık bir şekilde geçip gidiyor.

O bir bilardo masası mıydı?

“Aslında odalar için plan, kızların birinde, erkeklerin diğerinde kalmasıydı, ama Marcus en büyük odayı çok istedi ve Mei ile Tarak—evliler, bunu söylemiştim, değil mi?—evet, evde iki yaşında bir çocukları var ve bu, bebek doğduğundan beri ilk tatilleri, bu yüzden gerçekten baş başa vakit geçirmeyi umuyorlardı,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anlatabildim mi? Açıkçası bence biz buradayken ikinci bebek için harekete geçmeyi planlıyorlar...”

“Sara.” Beckett tek bir kelimeyle onu susturdu. “Sadede gel.”

Sara, sade ve sıradan görünümlü bir kapının önünde durur. En azından Sara kapıyı itip bizi içeri alana kadar öyle görünür. “Korkarım ikiniz bu odayı paylaşmak zorunda kalacaksınız.”

Odaya tam olarak adımımı attığımda, ağzım yine açık kaldı.

Bu Thatcher'lar bana sürekli sürprizler yaşatıyor.

Kabul etmek gerekirse geniş ve ferah odanın ortasında, ana duvar boyunca uzanan bir ranza var.

Sara utangaç bir gülümsemeyle, “En azından iki yatak var, değil mi?” der.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Düğünden üç gün önce

Sara: Hey ekip! Saat 9'da lobide buluşacağımızı hatırlatmak istedim! Tembel hayvanlar kimseyi beklemez!
Beckett: Tembel hayvanların tek yaptığı şey beklemek olduğundan eminim.
Sara: Ayrıca zipline için rahat kıyafetler ve burnu kapalı ayakkabılar giymeyi unutmayın!
Marcus: Anladık canım. Talimatlar seyahat programında açıkça belirtilmişti. 🙂

Grup mesajına cevap vermedikten sonra telefonumu bel çantama koydum. Beni tanıyan herkes bilir ki, grup mesajlarından daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur.

Hayır, durun. Grup mesajlarından daha çok nefret ettiğim bir şey var: zip-line. Beynim, o lanet halatla ağaçların arasında hızla süzülürken her şeyin ne kadar korkunç, ne kadar berbat bir şekilde ters gidebileceğini hayal edince kalbim göğsümde sıkışıyor.

Aslında, zip-lining bu lanet olası gezinin tamamı için uygun bir metafor olabilir.

Ama diğer ekip üyeleri lobide bana katıldığında yüzümü toparlıyorum ve bizi bu fani dünyadan uzaklaştırmak için bekleyen minibüse doğru yola çıkıyoruz.

Mei ve Tarak ile dün gece, hepimiz süitimizden resortun ana güvertesine hoş geldiniz partisi için yürürken tanıştım. Sara ve Marcus düğün konuk listesini küçük tutmuşlar, bu yüzden grubumuza ek olarak sadece otuz kadar kişi daha katılacak, çoğu da yaşlı aile üyeleri. Bu yüzden minibüse binen ve kaçınılmaz sonumuza doğru yola çıkan sadece altı kişiyiz. Manşetleri şimdiden görebiliyorum: Genç bir kadın Kosta Rika ormanlarında düşerek hayatını kaybetti, düğün partisinde trajedi yaşandı.

Minibüsün arkasına geçtim ve sadece üç sıra koltuk olduğu için Beckett yanıma oturdu. Kendime not: Çift olmadığın sürece diğer iki çiftle seyahate çıkma. Özellikle de diğer tek kişi, ilk kez aşık olduğum adamsa.

Emniyet kemerimi bağladıktan birkaç saniye sonra minibüs gürültüyle hareket etti ve yola çıktı. Mei ve Tarak ön sırada oturuyorlardı, başlarını çevirip orta sıradaki Sara ve Marcus ile sohbet ediyorlardı. Marcus ve Tarak

üniversitede oda arkadaşıydılar, parayla ilgili bir iş kurdular ve şimdi Fortune 500 listesinde ya da onun kadar etkileyici ve kapitalist bir listede yer alıyorlar. Marcus ve Sara, Marcus'un okulunda gönüllü çalışırken tanıştıklarına göre, Marcus açıkça tam bir pislik değil. Anladığım kadarıyla, Sara ve Mei daha çok mecburiyetten arkadaş olmuşlar, ama Mei inanılmaz zeki ve komik görünüyor ve onun yanında beş saniye geçirdikten sonra beni kendine hayran bıraktı.

"İyi uyudun mu?" Beckett, arka sıradan diğerlerinin konuşmalarını duyamayacağımız belli olunca bana soruyor.

Boynumu uzatıp, çözülmesi imkansız bir gerginliği gidermeye çalışıyorum. "Harika."

Kendi kendine kısık bir kahkaha atıyor. “En son ne zaman tek kişilik yatakta uyuduğumu hatırlamıyorum.”

“En azından seninkine ulaşmak için merdivene tırmanmak zorunda kalmadın.”

Beckett üst ranzayı almayı teklif etmişti, ama ikimiz de onun boyuna uygun olmadığı konusunda hemfikirdik ve ranzada uyumaktan daha kötü olan tek şey, üst ranzanın altında ezilmek olurdu.

"Dinle, Lucy, dün için tekrar özür dilemek istiyorum. Seni tanımadığım için, yani." Sesini o kadar alçaltıyor ki, sözlerini duyabilmek için yana doğru eğilmek zorunda kalıyorum.

Sanki o utanç verici karşılaşma bütün gece boyunca beynimde tekrar tekrar canlanmamış gibi, sanki Beckett Thatcher hakkında uzun zaman önce çözüldüğünü sandığım tüm duyguları yeniden uyandırmamış gibi omuz silktim. “Önemli değil. Birbirimizi görmeyeli uzun zaman oldu. Son on yılda aklına hiç gelmediğimi sanıyorum.”

“Ama geçtim.”

Gözlerim onun gözlerine kayıyor ve gözleri tam orada, beni bekliyor. Ciğerlerim sıkışıyor ve zorla derin bir nefes alıyorum.

“Seni çok düşündüm, özellikle de başlangıçta, nasıl olduğunu ve neler yaptığını merak ediyordum,” diye devam etti, gözlerini benden ayırmadan. “Seni çok düşündüm.”

Boğazımda biriken devasa duygu yumağını yutkunarak yutuyorum. “Oh.” Tek söyleyebildiğim bu ve utanç verici derecede tiz bir sesle ağzımdan çıkıyor.

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. “Peki, nasılsın? Ne yapıyorsun?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Bir araba yolculuğu sırasında son on yılımı sana anlatmamı mı istiyorsun?”

Omuzlarını silker. “Önemli olayları anlat.”

“Peki o zaman. UCSD’den pazarlama bölümünden mezun oldum. Los Angeles’ta küçük bir firmada çalışmaya başladım. Hayatımda bir değişiklik yapmam gerekiyordu, bu yüzden taşındım ve şimdi çoğunlukla serbest çalışıyorum ve tercih ettiğim küçük bir müşteri grubuyla çalışıyorum.” Hımm. Böyle özetlendiğinde kulağa çok üzücü geliyor, hayatımın on yılı işime indirgenmiş gibi. Yemin ederim ki arkadaşlarım ve bir hayatım var. Ailemle hâlâ iyi bir ilişkim var. Randevulara çıkıyorum, hatta bir iki uzun süreli ilişkim bile oldu. Ama tüm bunların kulağa ne kadar önemsiz geldiği gözümden kaçmıyor.

Beckett kaşlarını çattı. “Kaliforniya’dan ayrıldığına inanamıyorum.”

“Senin Kaliforniya’dan ayrıldığına inanamıyorum.” Sörfçü havasını işaret ediyorum. “Okyanustan bu kadar uzakta olmaya nasıl dayanabiliyorsun?”

“Okyanustan uzak değilim, sadece farklı bir okyanus.”

Deneyimlerimden biliyorum ki, bu hiç de aynı şey değil. Plajı özlediğimde, Hamptons'a gitmem. Eve dönüş bileti alırım.

Minibüs durur ve hepimiz dışarı çıkarız, yağmur ormanının ortasına benzeyen bir yere varırız. Ayaklarımın altındaki zemin yumuşak ve süngerimsi, etrafımız her yönden yeşille çevrili, ağaçlar üzerimizde yükseliyor, sanki birbirlerine doğru eğiliyorlar, yaz güneşini neredeyse tamamen engelleyen bir gölgelik oluşturuyorlar. Ama beni asıl etkileyen sesler. Kuşlar ve maymunlar ağaçların tepesinde görünmeden cıvıldıyor. Sanki bir ses makinesinin içine girmişim gibi hissediyorum.

Bir rehber bizi almaya geliyor ve biz de onun arkasında tek sıra halinde ilerliyoruz, ta ki harap görünümlü ahşap bir binanın bulunduğu küçük bir açıklığa ulaşana kadar; gerçi *"kulübe"* kelimesi burayı tanımlamak için daha uygun olabilir. Rehberimiz günün programını anlatmaya başlıyor: önce zip-line, sonra da tembel hayvan barınağı. Gözlerim ondan uzaklaşıp gökyüzündeki yapraklı yeşil saplara kayıyor; açıklığı kesen ve kim bilir nereye giden, endişe verici derecede ince bir metal tel.

Önemli güvenlik talimatları verildiğinden emin olduğum için dinlemem gerektiğini biliyorum, ama gözlerimi o lanet telden ayıramıyorum. Halüsinasyon mu görüyorum, yoksa tel düşündüğümden de mi ince? Sadece düşünceler ve dualarla tutunarak kendini ağaçların arasına fırlatmanın eğlenceli olacağına karar veren ilk kişi kimdi? Bu özel işkence türünü kimin icat ettiğini öğrenip ona çok sert bir mektup yazmak isterim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir dirsek yanıma çarptı ve dikkatim aniden Beckett'e yöneldi. Grubun geri kalanı hareket halindeydi, kasklarını topluyorlardı — güvenli bir şey için kask takmaya gerek yok ki! — ve emniyet kemerlerini takıyorlardı, aralarında sadece gülümsemeler ve kahkahalar vardı.

"Nereye taşındığını bana hiç söylemedin?" Beckett kendi kaskını takmadan önce bana bir kask uzatıyor.

"Ne?" Beynimin orman zeminine saçılmasını engelleyen tek şeyin tokayı bağlamaya çalışıyorum, ama gerginlik ve endişeden kaskatı kesilmiş parmaklarım bana uymuyor gibi.

Beckett yaklaşır, sakin bir şekilde tokayı alır, bağlar ve kayışı sıkar. “Kaliforniya’dan ayrıldın. Nereye gittin?”

Hâlâ kelimeler aklıma gelmiyor, ama bunun yaklaşan felaketten mi yoksa Beckett Thatcher’ın tüm duyularımı ele geçirmesinden mi kaynaklandığından emin değilim. Kahve ve güneş kremi kokuyor ve kendimi zorlayarak göğsünün sıcaklığına, o kolların sunmaya hazır olduğu rahatlığa yaslanmamak için kendimi zorluyorum.

“Brooklyn,” diyorum sonunda.

Buna bir kaşını kaldırıyor, ama seçtiğimiz evlerin birbirine yakınlığı hakkında yorum yapmıyor. “İlginç. Beğendin mi? Serbest çalışmayı kastediyorum, Brooklyn’i değil. Ya da Brooklyn’i de, sanırım.”

Rehber yanıma gelip koşum takımını giymeme yardım ediyor. Bu sırada Beckett yanımda duruyor ve sanki ölümcül bir düşüşe birkaç dakika kalmışken normal bir sohbet akışını sürdürmem bekleniyormuş gibi bana bakıyor.

“Evet, harika. Bayılıyorum.” Dikkatimi, kelimenin tam anlamıyla hayatımı ellerine alan yabancıya çeviriyorum. “Tüm o tokaları üç kez kontrol edebilir misiniz?”

Bana nazik bir gülümsemeyle bakıyor. “Söz veriyorum, her şey olması gerektiği gibi görünüyor. Güvendesiniz.”

"Tamam."

Beckett’in ekipmanını üstünkörü bir şekilde kontrol ediyor ve sonra onaylayarak başını sallıyor. “İkiniz yukarı çıkabilirsiniz.” Ağaçların tepesine uzanan ve ortalama bir ağaç evinden daha küçük ahşap bir platformda son bulan merdiveni işaret ederek başını sallıyor.

Grubumuzun geri kalanının nereye gittiğini bilmiyorum, ama çığlıklar — sevinçten olabilir, korkudan olabilir — artık ağaçların tepesindeki maymunların ve kuşların seslerine eşlik ediyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beckett, sırtımın alt kısmına sıcak elini koyarak beni merdivenin yönüne doğru yönlendiriyor, hatta itiyor. “Dün gece o kadar pratik yapmış olman iyi oldu.”

"Komik değil," diye homurdanıyorum. "Sen önce çık." Ayakları merdivenin tahta basamaklarına basar basmaz minibüse geri koşmayı planlıyor olabilirim, olmayabilirim de.

Beckett ayaklarını yere sağlam basar ve kollarını göğsünde kavuşturur. “Eğer şu anda o merdivene tırmanırsam, sen de peşimden tırmanma ihtimalin ne kadar?”

Ben de kollarımı kavuşturuyorum, planımı bir şekilde anlamış olmasına öfkeleniyorum. “Bunu ben biliyorum, sen öğreneceksin.”

Of. Sanki onun yanına dönmek bir tür zaman makinesi gibi işledi de beni huysuz ergenlik günlerime geri gönderdi.

O sırıtıyor. “Bence sadece kıçımı süzebilmek için benim önce gitmemi istiyorsun.”

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Keşke." Aslında bunu hiç düşünmemiştim, ama şimdi bu bana ekstra bir motivasyon kaynağı oluyor. "Belki de sadece kıçımı süzenmek için benim önce gitmemi istiyorsundur."

"Oh, kesinlikle bakacağım."

Ağzımın ucunda bir cevap donup kalır. Az önce beni incelemek istediğini mi söyledi? Beckett Thatcher? O kadar şeyden sonra? Ne cüret!

Kollarımı indirip yüzümü düzeltirim, artık onun bu küçük oyunuyla ilgilenmiyorum. Tek kelime etmeden merdivene dönerim ve basamakları hızla tırmanırım, kıçımı incelemesine fırsat bırakmam. Platformun tepesine ulaştığımda, emniyet kemerimi son bir kez kontrol edip beni tele bağlamak için bekleyen bir rehber var. Şu anda dünyada yapmak istediğim en son şey, bu zar zor dengede duran platformdan kendimi fırlatıp, vücudumu ağaçların arasından uçurarak büyük olasılıkla ölüme göndermek, ama alternatifim, arkamda merdivenden tırmanan Beckett ile kalıp sohbet etmek.

Beckett mi, yoksa ani ölüm

mü? Platformdan atlıyorum.

Görünüşe göre, zip-line tam da her zaman hayal ettiğim kadar korkutucu. Ama aynı zamanda, biraz da eğlenceli. Halatın ağırlığımı rahatlıkla taşıyabileceği anlaşılınca, biraz rahatlıyorum ve Captain Marvel gibi havada süzülmenin tadını çıkarıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir rehber beni iniş platformunda yakalıyor, nazikçe durduruyor ve neredeyse düşecekken beni düzeltip ayağa kaldırıyor. Beni kelepçeden çözmeye başlarken, ağaçların arasında bir çığlık yankılanıyor ve aniden devasa bir Beckett Thatcher topu bana doğru geliyor.

Neyse ki, zamanında emniyet kemerimden kurtulup kenara çekilebiliyorum ve rehbere Beckett'in uçuşunu durdurup çarpışmayı önlemesi için yer açıyorum.

Tam önümde durduğunda yüzünde geniş bir gülümseme ve gözlerinde parlak bir ışıltı var. "İnanılmazdı, değil mi?" diye sevinçle bağırıyor.

Ağzımı aynadaki gülümsemeye benzeyen bir gülümsemeye çekenin adrenalin olduğunu düşünüyorum. "Çok eğlenceliydi!" Yalan söylemiyorum bile, ki bu biraz can sıkıcı.

Harnessinden çıkarken gülümsemesi yumuşadı. "Yapabileceğini biliyordum." Eli yine belimin alt kısmına dokundu ve beni nazikçe, bizi kutsal sağlam zemine geri götürecek merdivene yönlendirdi.

Aşağı inerken, adrenalinim düşer ve gülümsemem kaybolur. “Bunu kasten yaptın,” derim, ayaklarım orman zeminine değdiği anda sesimde ağır bir suçlama tonuyla. “Bütün o soruları sorup dikkatimi dağıttın.”

Beckett omuz silkiyor, gülümsemesi hiç bozulmuyor. O her zaman macerayı sevmiştir. “Yüksekten korkarsın.”

"Bunu nasıl hatırlıyorsun?"

Bana o kadar parlak ki yakıcı bir bakış atıyor. "Her şeyi hatırlarım, Lucy." Beni beklemeden, bizi minibüse geri götürecek yola doğru yürüyor.

Onun peşinden giderken ayaklarım titriyor, ama bunun az önce yaptığım ölümcül hareketle hiçbir ilgisi yok, tamamen kalbimi yerinden oynatan adamla ilgili.

Zipline'dan hayvan barınağına giden minibüs yolculuğu, ancak ortak bir deneyimle yaşanabilecek türden heyecanlı sohbetlerle doludur. Hepimiz bunun şimdiye kadar yaptığımız en havalı şey olduğunu söylerken, ben de kendimi sohbete katılmış buluyorum.

Sonra kendimi bir tembel hayvanla karşı karşıya buluyorum ve bunun şimdiye kadar yaptığım en havalı şey olduğunu anlıyorum. Tembel hayvan benim varlığımdan hiç etkilenmiyor, küçük yuvarlak yüzünden oval gözleri yavaşça kırpışıyor. Bir elinde bir tür bitkinin sapını tutuyor ve yaklaşık beş dakikada bir ağzına götürüp yavaşça ısırıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Genellikle dizüstü bilgisayarımın başında oturup e-postaları yanıtlarken, öğle yemeğimi beş dakikada bitirdiğim tüm o anları düşünüyorum ve tembel hayvanın davranışından bir ders almam gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

"Yola çıkma zamanı!" diyor rehberimiz neşeyle, ben yeni arkadaşıma veda etmeye hazır olmadan çok önce.

Arkadaşıma el sallayarak veda ediyorum ve onun da bana gözyaşları içinde el salladığından yüzde 99 eminim. Grup rehberimizi takip ederek “Mariposas” yazılı bir kapıdan içeri giriyor ve kelebek serasına girdiğimizi hatırlıyorum.

Rehber, klimalı bir odada bizi durdurur ve serin hava nemli cildime cennet gibi gelir. Zip-line ve tembel hayvan barınağında dolaşmanın ardından terlemiş durumdayım.

Yüzümün önünde bir şişe su beliriyor. Kimin uzattığını bakmadan alıyorum. O elleri on yıl sonra bile her yerde tanırım. Uzun parmaklar ve güçlü bir tutuş.

Rehberimiz bize koza sergisini gösterirken onu bölmek istemediğimden, küçük bir teşekkür gülümsemesiyle su şişesini Beckett'e geri veriyorum. Pencerelerde, çeşitli dönüşüm aşamalarında olan kelebekler — ya da sanırım tırtıllar — asılı duruyor ve böcekleri hiç sevmemiş olsam da, devam eden bu dönüşümlerden etkilenmemek elde değil.

Odanın hemen dışında, dönüşümünü tamamlamış kelebeklerle dolu bir kafes var. Parlak mavi ve turuncu kanatlarını çırparak doğal güzelliklerini sergiliyorlar. Bu kadar çok kelebeği tek bir yerde görmek nefes kesici.

"Dışarı çıkmak ister misin?" diye soruyor Beckett yumuşak, neredeyse saygıyla, sanki koza içindeki böceklerin uykusunu bozmak istemiyormuş gibi.

"Bu izin veriliyor mu?"

Eli yine belimin alt kısmına dokunuyor ve beni salıncak kapıya doğru yönlendiriyor. Kapının arkasında, konukların içeri girmesine izin verirken kelebekleri içeride tutan küçük zincir halkalarından oluşan bir perde var.

Beckett benim için perdeyi tutar ve ben içeri adım atarım. Kapalı alanın ortasına doğru ilerlerken nefesim kesilir. Etrafta parlak çiçekler açmış, arka planda ise küçük bir yapay şelale hafifçe şırıldamaktadır.

Bu deneyimin tek bir anını bile kaçırmak istemediğimden başımı yukarı kaldırıp yavaşça dönerek tam bir daire çiziyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beckett sessizce yanımda duruyor, elleri lacivert şortunun ceplerinde, dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme.

Duruyorum, ikimiz yan yana, omuzlarımız birbirine değecek kadar yakınız. Beckett eğiliyor ve elimi tutuyor. Bir an için parmaklarımızı birbirine geçireceğini sanıyorum, ama bunun yerine elimi düzleştirip avucumu yukarı çeviriyor ve önüme doğru uzatıyor. Parmakları bileğimde duruyor ve umarım hızla atan nabzımın çarpıntısını hissetmez. Bir saniye sonra, bir kelebek avucumun ortasına konuyor.

Şaşkın bir kahkaha kaçıyor ağzımdan, ama kelebeğin huzurunu bozmak istemediğim için olabildiğince hareketsiz duruyorum.

"Bir dilek tut," diye fısıldadı Beckett.

"Öyle bir şey yok," diye fısıldarım, dikkatim tamamen kelebeğin parlak mavi kanatlarındaki karmaşık siyah kıvrımlara odaklanmış durumda.

"Olmalı."

Ve bunun saçma olduğunu, aslında hiçbir anlamı olmadığını biliyorum. Ama bu, dileklerin zihnimden geçmesini engellemiyor; tıpkı kelebeğin elimden sıçrayıp gökyüzüne uçması kadar geçici.

İkinci bir şans.

Bu çok fazla.

Çok fazla, çok erken, göğsümde üstünlük için savaşan çok fazla çelişkili duygu.

Maceramız boyunca Beckett'le bir daha konuşmuyorum, bunun yerine Mei'nin yanından ayrılmıyorum. Mei, ona yapışıp onu yeni en iyi arkadaşım yapmamdan rahatsız görünmüyor. Sara da sohbetlerimize katılıyor, ama üçümüz baş başa kaldığımız anlarda ortam biraz garip oluyor. Sara'nın benimle ilişkisini kestiği on yıl içinde çok şey oldu ve artık birbirimizi görmenin ilk heyecanı geçtikten sonra, söylenmemiş kalan her şey, her yapmacık sohbette asılı kalıyor.

O gece üst ranzaya çıkmak için merdivene tırmandığımda midem bulanıyor. Fiziksel olarak kendimi iyi hissediyorum, zip-line'ın heyecanı hâlâ üzerimde olsa da. Nedense ondan sonra olanlar daha korkutucu geliyor. Buraya gelmek bir hataydı diye düşünmeye başlıyorum.

Battaniyenin altına girip çeneme kadar çekiyorum, yan dönüp duvara bakıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beckett hâlâ banyoda, ama yatağa girer girmez kapı açılıyor. Ana ışığı kapatıyor, odayı karanlığa gömüyor ve çarşaflarının altına girerken ranzalar sallanıyor.

Ugh. Şu anda düşünmem gereken en son şey, yatakta yatan Beckett Thatcher.

Boğazını bir kez, sonra bir kez daha temizliyor.

Gözlerimi devirdim ve sanki sesi engelleyebilecekmiş gibi battaniyeyi başımın üzerine çektim.

"Uyanık mısın?" diye fısıldıyor bir dakika sonra, o kadar sessiz ki, gerçekten duymamı istemediğini düşünmeden edemiyorum.

Yalan söylemeyi düşünürüm ama merakım galip gelir. “Evet.”

“Bugün seni rahatsız ettiysem özür dilerim.”

“Ah.” Ondan ne demesini beklediğimi bilmiyorum, ama bu değildi. “Demedin ki.”

"Seni süzdüğümle ilgili o şeyi söylememeliydim. Bu uygunsuz bir davranıştı."

Sanki bu, bugün işlediği en büyük suçmuş gibi sessizce güldüm. "Beni asla isteyerek süzmeyeceğini çok iyi biliyorum, Beckett." Gerçek, ağzımda acı bir tat bıraktı.

O da aynı derecede neşesiz bir kahkaha attı. “Seni, hiç olmaması gerektiği kadar uzun süredir inceliyorum.”

Nefesim ciğerlerimde dondu, oda birdenbire sessiz ve sakinleşti. “Neden bahsediyorsun?”

Derin bir nefes alır ve yavaşça verir. “Bildiğini sanıyordum.” “Neyi bildiğimi?” Ona bunu açıkça söylemesi için bağırmak istiyorum, çünkü Hayal gücümün gerçeğe dönüştürdüğü şeyi kastetmiş olamaz. Aşırı aktif hayal gücümün bugünkü tüm olaylarda yaptığı gibi, yanlış duymuş ya da yanlış yorumlamış olmalıyım.

Acı verici derecede uzun bir dakika tereddüt etti. “Üniversiteden eve ilk geldiğim yaz hatırlıyor musun?”

“Tabii ki.” O uzaklara gittiğinde onu çaresizce özlemiştim, Los Angeles’ta olsa bile. UCLA ile San Diego arasındaki yol mesafe olarak kısa sayılır, ama trafik yüzünden genellikle birkaç saat sürer. Sık sık eve geleceğine söz vermesine rağmen, uzaktayken ilk dönem boyunca onu hiç görmedik. Onun yokluğu, etkinlikler, yatıya kalmalar ve olgunlaşmamış lise çocuklarıyla doldurmaya çalıştığım kocaman bir boşluktu. O

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bu süre boyunca onu özleyip durdum, mutsuzluğumun gerçek nedenini en yakın arkadaşımdan sakladım.

Hayatımın büyük bir kısmını onu özleyerek ve bu özlemi, benden başka kimseye zarar veremeyeceği şekilde içimde saklayarak geçirdim.

"Hâlâ çok küçüktün, Goose." Eski lakabımı sevgiyle telaffuz ediyor.

"On altı yaşındaydım!" O zamanlar olacağı gibi, olabildiğince küstah ve savunmacı bir tavırla söylüyorum.

"İnan bana, biliyorum." Kıkırdıyor. "Daha önce ne kadar güzel olduğunu fark etmemiştim değil, ama o an ilk kez gerçekten farkına vardım."

Sırt üstü yatıyorum, ama sanki tüm dünya etrafımda dönüyor gibi hissediyorum. Beni güzel mi bulmuştu? Hiçbir ipucu, hiçbir işaret yoktu. Hatta o yaz, beni olabildiğince görmezden geldi, Sara ve benimle çok az zaman geçirdi, her zaman cankurtaranlık işini yapması gerektiğini söyledi. “Neden bir şey söylemedin?”

“Lucy, yapma. Ben on sekiz yaşındaydım, on dokuza girmek üzereydim, sen ise hâlâ lisedeydin.”

"Sana evlenme teklif etmeliydin demiyorum, Beckett, ama en azından beni güzel bulduğunu söyleyebilirdin."

“Seni engellemek istemedim,” diyor sessizce.

Yan dönüp ranzanın kenarından bakıyorum. Beckett sırt üstü yatıyor, çarşaf beline kadar çekilmiş. Bir kolu başının arkasına atılmış, üstsüz ve göğüs, karın ve kol kasları tamamen ortada. Nefesimi tutuyorum ve salya akıtmamaya çalışıyorum. Bu konuşma tam konsantrasyon gerektiriyor.

“Hayatımın neredeyse tamamı boyunca sana deli gibi aşık olduğumu bilmiyormuş gibi davranma.” Aramızda on yıl ve o kadar çok şey olduğu için bu sözleri söylemek artık kolay.

Gözlerime doğrudan bakıyor. "Aslında bunu çok sonradan fark ettim. O zamanlar kendimi, kız kardeşimin en iyi arkadaşına aşık sapık bir ağabey gibi hissediyordum." Gülümsüyor, ama gülümsemesinde hüzün var. "Sonra sen ve Sara arasında ne olduysa oldu ve senden bir daha haber almadık. Yalan söylemeyeceğim Luce, senin de beni hayatından çıkarmış olman canımı yaktı, ama belki de en iyisi buydu diye düşündüm."

Kaşlarımı çattım. “Seninle Sara arasında ne oldu da ne demek istiyorsun?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Omuzlarını silkiyor ve bu hareketiyle çarşaf daha da aşağıya kayıyor, ama açıklığa kavuşturulması gereken bir konu olduğu için bunu neredeyse fark etmiyorum. “Bana ne olduğunu hiç anlatmadı, sadece artık seninle arkadaş olmak istemediğini söyledi.”

Ona inanamayan gözlerle, gözlerimi kocaman açarak bakıyorum. “Öyle mi dedi?” “Öyle olmadı mı?” Onun şaşkınlığı benimkini yansıtıyor.

Kendimi toparlayıp ince yatağın üzerine uzanıyorum. Hayır. Olamaz. O yapmaz. Yapamaz.

“Her şey yolunda mı, Goose?” diye soruyor sessiz bir dakikanın ardından.

Düşüncelerimi toparlamak için yeterli zaman yoktu ama yine de yalan söyledim. “Evet. İyiyim.”

"Eğer tüm bunlar durumu daha da kötüleştirdiyse özür dilerim." Yine boğazını temizledi. "Arkadaş olsak çok sevinirim."

"Evet. Tabii ki. Arkadaş."

Bunu içten söylemediğimden değil, çünkü içten söylüyorum. Son on yıl boyunca, Sara ve Beckett'i muhtemelen sağlıklı sayılmayacak kadar çok düşündüm, nasıl olduklarını ve hayatlarının nasıl gittiğini merak ettim ve tamam, evet, ara sıra Instagram'da onları takip ettim.

Sara beni düğüne davet etmek için aradığında, bunun barışmak için bir fırsat olabileceğini düşünmeden edemedim. Belki eskisi gibi olamayız, ama yeni bir şey bulabiliriz.

Ama Beckett'in söyledikleri doğruysa, geçmişin yaraları sandığımdan çok daha derin demektir. Yanıma dönüp yine duvara bakıyorum. Birkaç dakika sonra Beckett'in yumuşak horlamaları duyulmaya başlıyor, ama uykuya dalmam çok daha uzun sürüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Düğünden iki gün önce

Ben: Uyanık mısın? Konuşmamız lazım.

Sara, Marcus'la paylaştıkları yatak odasının kapısını gergin bir gülümsemeyle açar. "Bir kıza düğününden iki gün önce 'konuşmamız lazım' diye mesaj atmak mı? Ciddi bir şey olmalı." Titrer ama içeri girmem için işaret eder. "Marcus koşuya çıktı, ama kahve var."

Kendime bir fincan kahve doldurup krema ve şeker ekledikten sonra onu takip ederek geniş odanın yanındaki terasa çıkıyorum. Üç yatak odalı süitimizin ana yatak odası nefes kesici; her yer beyaz mermer, temiz çarşaflar ve açık renkli ahşapla kaplı, nötr tonları zevkli bir şekilde vurgulayan cesur mavi çizgilerle süslenmiş. Verandada iki adet minderli sandalye var, okyanus o kadar yakın ki uzanıp dokunabilirmişim gibi geliyor, kum ince ve neredeyse siyah. Saat henüz erken, hava hâlâ serin, öğleden sonra saatlerinde gelecek olan bunaltıcı sıcaklık yok.

Sara şezlonglardan birine yerleşiyor, uzun bacaklarını önüne uzatıyor. Hâlâ ipeksi beyaz pijamalarını giyiyor, kısa bornozunun arkasında "*bride" (gelin)* yazısı parıldıyor. Elindeki kahve fincanını kucaklarken, gözleri önümüzde uzanan mükemmel manzaraya kilitlenmiş durumda. "O sana söyledi o zaman?"

Konuyu benim açmam gerekmediği için içimden sessizce bir rahatlama nefesini veriyorum. “Yanlışlıkla. Ama evet, söyledi.” Onun yanındaki sandalyeye çöküyorum, bacaklarımı altıma çekiyorum.

Onun iç çekişi o kadar da sessiz değil. “Hemen seninle konuşmak için zaman ayırmam gerektiğini biliyordum.”

Gülüyorum, ama gülüşümde mizah yok. “Benimle konuşmak için on yılın vardı, Sara.”

“Biliyorum.” Başını yastıklı koltuk başlığına yasladı. “Her şeyi mahvettim, Lucy. Gerçekten her şeyi mahvettim ve bu dünyada en çok sevdiğim iki insanı incittim. Aptal, olgunlaşmamış ve dar görüşlüydüm ve bu hayatımın en büyük pişmanlığı.”

Bu bir özür değil, o yüzden sessiz kalıyorum.

“Eğer bu seni rahatlatacaksa, on yıldır hayatımda olmaman benim için katlanılması oldukça zor bir ceza oldu.”

Alaycı bir şekilde gülüyorum. “Aslında kendimi daha iyi hissetmiyorum. Çünkü ben de aynı cezayı çekmek zorunda kaldım, ama ben yanlış bir şey yapmadım.”

“Kardeşime aşık oldun.” Bu bir suçlama değil, sadece bir gerçeğin ifadesi.

Elim seramik kupa etrafında sıkılaşır. “Ergenlik aşkıydı, Sara. Seni rahatsız etmek istemediğim için sana hiç bahsetmediğim bir aşk.” Beckett’e olan hislerimin ağabey sevgisinden daha fazlası olduğunu ilk fark ettiğimde kaç yaşında olduğumu bile hatırlamıyorum, ama Sara ile olan arkadaşlığıma verebileceği zararı anlayacak kadar büyümüştüm. Ona göre daha önemli olduğu için hiçbir şey söylemedim. Beckett olmadan yaşayabilirdim, ama Sara’sız bir hayatı hayal etmek bile imkansızdı. Meğer gerçeklik daha da kötüymüş.

Başını çevirip gözlerime baktı. “Beckett’e aşık olman hiç umurumda değildi. En azından, onun da sana aşık olduğu belli olana kadar.”

Bu sözler mideme bir yumruk gibi indi ve nefesim kesildi. “Neden?” diye sordu.

Omuzlarını silkiyor, ama bu hareketinde hiçbir kaygısızlık yok. “Çünkü bencil bir pislik miydim? Dürüst olmak gerekirse, gençken ikinizin bir araya gelmesinin eğlenceli olacağını düşündüğüm zamanlar olmuştu. Gerçekten kardeş olabilirdik.” Bana yumuşak bir gülümseme atıyor. “Ama sonra bu gerçek bir olasılık haline geldiğinde, panikledim. Çıkmaya başlarsanız ve işler kötü giderse ne olurdu? Ben ortada kalırsam ne olurdu? İkiniz de beni sevdiğinizden daha çok birbirinizi sevdiğinizi fark ederseniz ne olurdu?”

“Tanrım, Sara.” Gözlerimi ondan ayırıyorum, artık gözlerine bakamıyorum.

O ise, sanki bu konuşmayı kafasında yüzlerce kez prova etmiş gibi devam ediyor. “Mezuniyet partimizden sonra Beckett bana gelip sana çıkma teklif etmek istediğini söyledi. Sonunda on sekiz yaşına girmiştin ve o, yıllardır senden hoşlandığını ama sen hala lisedeyken ilişkiyi bir sonraki aşamaya taşımak istemediğini itiraf etti. Ben de panikledim. Sana ilgilenip ilgilenmediğini soracağımı söyledim ve ona gerçeği söylemek yerine, ertesi gün sana karşı aynı hisleri taşımadığını söyledim.”

Sanki kararlarının etrafındaki insanlara hiçbir etkisi yokmuş gibi, bu kadar sakin bir şekilde aktarılan tüm bu yeni bilgiler kafamda dönüp duruyordu. “Sonra da bana, kardeşine olan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kardeşine olan hislerim tüm ailenizi rahatsız ediyordu.” En yakın arkadaşımdan bunu duymak, tam anlamıyla göğsüme bir bıçak saplanmak gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, bıçaklanmayı tercih ederdim. Ama yara iyileşmişti ve şimdi sanki o yara tekrar deşilmiş gibi hissediyorum.

“Evet.” Sara burnunu çekiyor, ama onun gözyaşları umurumda değil.

“Ve sonraki on yıl boyunca, bir kez bile bana gerçeği söylemeyi düşünmedin mi?”

“Aslında bunu sürekli düşündüm. Hemen ardından büyük bir hata yaptığımı fark ettim, ama sana ve Beckett’e gerçeği söylememin imkanı yoktu. İkinizi de kaybetme düşüncesine dayanamadığım için her şeyi riske atmıştım. Sana gerçeği söylersem, o korkunun gerçeğe dönüşeceğini biliyordum.”

Uzun bir süre sessizlik hakim. Duygularımı toparlamaya çalışıyorum, ama hepsini mantıklı hale getirmek neredeyse imkansız.

“Neden buraya gelmemi istedin?” diye soruyorum sonunda. “Gerçeği itiraf etme niyetinde miydin?”

“Seni buraya çağırmamın ana nedeni buydu, Luce. Sana her şeyi anlatma fırsatı istedim. Ama e-postamda yazdıklarımda da ciddiydim. Sen yanımda olmadan düğünümde ayakta durabilir miydim, bilmiyorum. Sensiz yeterince zorluk yaşadım ve bunun kendi hatam olduğunu biliyorum, ama bunu bir daha yapabileceğimi sanmıyorum.” Sözleri artık gözyaşlarıyla karışmış ve içimdeki bir şey yumuşuyor.

“Annen için üzüldüm. Orada olmalıydım.” Ona bakmaya cesaret ediyorum ve gözlerini sildiğini görüyorum.

“Orada olmanı hak etmedim. Burada olmanı hak etmiyorum. Her şeyi mahvettim Lucy, ve çok, çok üzgünüm.”

Bu özrü kabul etmeye henüz hazır değilim, ama eninde sonunda kabul edeceğimi biliyorum. Muhtemelen itiraf etmek istediğimden daha erken. Sara beni özlediğini ne kadar söylerse söylesin, ben de onu aynı şekilde özledim. Arkadaşlığımızı geri kazanma şansımız varsa, ne kadar küçük olursa olsun, bunu değerlendirmek istediğimi biliyorum.

“Beckett’e gerçeği söyleyecek misin?”

Sara derin bir nefes verdi. “Bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Ne yazık ki, onun senin kadar anlayışlı olacağını sanmıyorum.”

“Sana kızgın olmadığım izlenimini verme. Kahrolasıca kızgınım.”

“Beckett ile olan şansını mahvettiğim için üzgünüm.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Mesele o değil.” Biraz da ondan kaynaklanıyor, ama Beckett ile kurabileceğim herhangi bir ilişki, kaybedilmesini tartabileceğim kadar anlamlı değil, hiç gerçekleşmemiş bir hayalden ibaret. “En iyi arkadaşımı kaybettirdin bana, Sar.” “Biliyorum.” Gözleri yine doluyor. “Bana ihtiyacın olduğu kadar kez özür dilerim.”

“Daha fazla özür istemiyorum. Kardeşine gerçeği söylemeni istiyorum.”

“Kardeşine ne hakkında gerçeği söyleyeyim?” Beckett’in sesi emredici, yumuşak ama sert.

İkimiz de başımızı çevirip, odadan verandaya açılan kapının eşiğinde duran onu gördük. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve ben, Sara ile birlikte dolabında sakladığı votka şişesini çaldığımız zamana geri çekildim. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Beckett bağırıp çağıran biri değildir, sessiz bir öfkesi vardır ve bu çok daha kötü hissettirir.

"Ben gidiyorum," derim, Sara'nın konuşma yeteneğini kaybettiği anlaşılınca. Elini tutar ve hafifçe sıkarım. "Sonra konuşuruz, tamam mı?"

Sara başını sallayıp bana hafifçe gülümsüyor, ama gözleri hâlâ kardeşine odaklanmış durumda.

Yatak odasına geri dönerken Beckett'in yanından geçiyorum, kahve ve güneş kremi kokusu geliyor. Kollarını indiriyor ve eli seğiriyor, yanından geçerken parmaklarımız birbirine değiyor, bu en ufak temas bile nefesimi kesmeye yetiyor.

Arkamdan yatak odasının kapısını kapatıp kendi odama dönüyorum, oturup Beckett'i beklemek istiyorum ama bunun beni çileden çıkarabileceğine karar veriyorum. Bunun yerine mayomu giyip günü havuzda geçiriyorum, okumak istediğim kitapları okuyorum. İkisi de beni bulmaya gelecek mi diye bekliyorum ama ikisi de gelmiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Düğünden bir gün önce

Sara: Prova saat 5'te. Geç kalma.
Mei: Son geri sayım başladı! Çok heyecanlı mısın?!?
Sara: Evet. Akşama görüşürüz.

Uyandığımda ilk yaptığım şey, ranzanın kenarından dışarı bakmak. Ama Beckett'in yatağı boş, tıpkı önceki gece uykuya daldığımda olduğu gibi. İçeri girdiğini duymadım ve yatağı da yatılmış gibi görünmüyor.

Bir iç çekerek sırt üstü yattım.

Bu akşam prova yemeği, yarın düğün var. Dün Sara ile Beckett arasında ne oldu bilmiyorum ama belli ki iyi bir şey değildi. Tanıdığım kimseye rastlamamak umuduyla otelin barında kıvrılmış halde tek başıma akşam yemeğimi yedim. Diğerlerinin ne yaptığını hiç bilmiyorum.

Dikkatli adımlarla ranzamdan iniyorum. Beckett başka bir oda bulmaya karar verdiyse, en azından artık üst ranzayı kullanmam gerekmediğini bana söyleyebilirdi.

Sara'nın son, oldukça az hevesli grup mesajına göre, bu akşama kadar gidecek bir yerimiz yok. Bu yüzden dişlerimi fırçalamak ve mayomu giymek için banyoya gidiyorum, kahvaltı bir şeyler bulup bir plan yapabileceğimi düşünüyorum.

Banyodan çıkarken, pembe bikini üstümün bağcıklarını bağlarken yatak odasının kapısı açılıyor.

Beckett beni görünce donakaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Merhaba," diyorum boğuk bir sesle, ona yanlışlıkla içimi göstermemek için aceleyle üstümü rahat olmaktan çok daha sıkı bağlayarak.

"Merhaba," diye yanıtladı, sesi boğuk ve kısık çıkıyordu. Gözleri vücudumun üzerinde dolaştı ve bakışlarını nazik bir okşama gibi hissettim.

Üzerime bir şey giymek için uzanıp, başımdan geçiriyorum. “Odanı falan değiştirmiş misin diye emin olamadım.”

Başını sallıyor, çenesi gözle görülür şekilde sıkılmış. “Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı.”

Başımı sallıyorum. “Tabii ki.” Çantamı omzuma asıyorum. “Peki, ben çıkayım da sana biraz rahat verelim.”

Ben yanından geçip kaçamadan elini koluma doluyor. “Benimle plaja gelmek ister misin?”

Dokunduğu yerlerim yanıyor ve bir şey söyleyebilmek için önce yutkunmam gerekiyor. “Şey, tabii.” Sözcükleri bir araya getirmek bu kadar zor mu, sanırım.

"Giyinmem için bana bir dakika ver."

Sesimin titremesi ya da benzer bir utanç verici durumla karşılaşmak istemediğim için başımı sallıyorum.

Beckett banyoya girer ve ben, mayosunu giymek için diğer tüm kıyafetlerini çıkarmak zorunda olduğunu düşünmemeye çalışırım.

Bir dakika sonra, çiçek desenli mayosu ve düz beyaz tişörtüyle ortaya çıkıyor. Süitimizden plaja doğrudan çıkış var, bu yüzden sandaletlerimi çıkarıp ayaklarımın yumuşak, ılık kuma gömülmesi çok uzun sürmüyor. Güneş gökyüzünde çoktan yükselmiş, kristal berraklığındaki suda elmaslar gibi parıldıyor.

Şemsiyeli iki şezlong buluyoruz ve oturur oturmaz güneş kremini çıkarıyorum. Thatcher ailesinin bronzlaşmaya yatkın, yanmayan cilde sahip olma şansına sahip değilim, bu yüzden kendimi titizlikle güneş kremiyle kaplıyorum.

"Sırtına da sürmemi ister misin?" Beckett, kendi güneş kremini sürmeyi bitirirken soruyor.

"Tabii." Ona şişeyi uzatıp sırtımı ona dönüyorum. Elleri sırtımın üst kısmındaki çıplak cilde dokunuyor ve ben bir çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. "Sanki ucuz bir porno filminin başındaymışız gibi," diye şaka yapıyorum ve hem zihinsel hem de fiziksel olarak irkiliyorum.

Beckett gülüyor, nefesinin sıcaklığı ensemdeki saçları gıdıklıyor. “Neden buna verecek güvenli bir cevap yokmuş gibi hissediyorum?”

"Üzgünüm."

“Önemli değil.” Elleri aşağıya doğru kayıyor, mayomun alt kısmının hemen üstündeki cilde losyonu yediriyor; başparmakları, belimin alt kısmındaki gergin kaslara gereğinden fazla uzun süre bastırıyor. “Bitti.”

Elleri cildimden çekildiğinde nihayet nefes alabiliyorum. "Teşekkürler." Şişeyi ondan alıp çantama koyuyorum. Losyonun emilmesini, yüzümün gevşemesini ve meme uçlarımın sertliğinin geçmesini bekledikten sonra sandalyeye geri oturuyorum.

Beckett de benim pozisyonumu taklit ediyor, bacaklarını uzatıp ayak bileklerinden çaprazlıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkimiz de hiçbir şey söylemiyoruz ama sessizlik garip değil.

“Seni görmek isterim. New York’a döndüğümüzde.”

Başımı çevirip o parlak yeşil gözlerle karşılaşmadan önce, bakışlarının yüzümün yan tarafına saplandığını hissediyorum. “Tamam. Birlikte vakit geçirmek güzel olur.”

Başını salladı. “Takılmak istemiyorum, Goose. Seni bir randevuya çıkarmak istiyorum.”

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Bana çıkma teklif ederken bana Goose diyemezsin, eminim."

Kıkırdıyor. “Haklısın. Lucy, uygun olduğunda benimle bir randevuya çıkacak kadar nazik olur musun?”

Dudaklarımı büzüp, sevinç çığlığımı bastırırken, aynı zamanda iyice düşünmek için kendime zaman tanıyorum. Sara'yı yeni geri kazandım ve aramızdaki durum hâlâ çok gergin olsa da, arkadaşlığımızı düzeltme şansı yakalamak istediğimi biliyorum. "Sara'nın haklı olabileceğini düşünen bir yanın var mı?"

"Hayır."

Bir dakika ona bakıyorum. “Hepsi bu mu?”

“Basit bir soruydu. Onun neden öyle davrandığını anlıyorum, ama Sara’nın yaptığı hiçbir şey doğru değildi.”

“Peki ya çıkmaya başlarsak ve işler yolunda gitmezse?”

“O zaman son on yıldır olduğumuzdan daha kötü durumda olur muyuz?” Beckett doğrulur, bacaklarını sallayarak sandalyelerimizi ayıran kuma sağlamca yerleştirir. “Senden hoşlanıyorum, Lucy. On yıl geçtiğini ve artık seni pek tanımadığımı farkındayım, ama özünde kim olduğunu biliyorum. Ve bu yeni seni, bu yetişkin halini tanımak istiyorum. Eğer izin verirsen.” Elini uzattı.

Elini tutarım, parmaklarımızı birbirine geçiririm. “Bunu çok isterim.”

Birleşen ellerimizi ağzına götürür ve cildime hafif bir öpücük kondurur. “Güzel.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Düğün günü

Sara: BUGÜN DÜĞÜN GÜNÜM!!!!
Beckett: Grup mesajları için çok erken.
Sara: Dün gece güzellik uykuna öncelik vermediysen benim suçum değil.
Sara: Hepinizle mihrapta görüşürüz!!!!!!!

Mükemmel bir yaz düğünü, çünkü nasıl olmasın ki? Hava açık ve sıcak ama çok da sıcak değil. Yavaşça batan güneşin tam altında durduğumuz yarım saatlik tören sırasında bile terlemiyorum. Yüzüm kesinlikle kuru kalmıyor, Sara ve Marcus birbirlerine aşklarını ilan ederken gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor, yeminleri o kadar samimi ki birden fazla kişinin gözlerini sildiğini görüyorum.

Beckett'in bakışları benimle kız kardeşi arasında gidip geliyor, yüzünde sanki kalıcı bir gülümseme var.

Önceki gün bütün günü plajda birlikte geçirmiş ve gece geç saatlere kadar oturup konuşmuştuk. İşler o kadarla kalmıştı ve eski Barbie ve Ken bebeklerime yaptığım gibi yüzümü onun yüzüne yapıştırmaktan başka bir şey istemememe rağmen, hafifçe sarılmaktan öteye gitmemiştik; bir tür sözsüz anlaşma bizi beklemeye, işleri bir sonraki aşamaya taşımadan önce bu zamanı birbirimizi yeniden tanımak için kullanmaya itiyordu.

Açık kahverengi keten takım elbisesiyle, göğüs kaslarını biraz gösterecek kadar düğmeleri açık beyaz gömleğiyle ne kadar yakışıklı durduğunu görünce, bu geceki itidali koruyabileceğimden emin değilim.

Ama dikkatimi gelin ve damada çeviriyorum, eski en iyi arkadaşımın bu kadar mutlu olduğunu görmekten büyük keyif alıyorum. İlişkimizin tamamen düzelmesi biraz zaman alacak, ama hayatının en önemli günlerinden birinde onun yanında durmanın benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade etmek zor.

Törenin ardından, düğün konukları okyanusa bakan devasa bir terasa yönlendiriliyor. Başımızın üstüne peri ışıkları asılmış ve her düz yüzey kokulu beyaz çiçeklerle süslenmiş. Yumuşak mum ışığı ortama ayrı bir hava katıyor.

Kokteyl saatinde bir caz dörtlüsü yumuşak bir şekilde çalıyor ve DJ devreye girip Sara ile Marcus'un ilk dansını başlatmadan önce akşam yemeği yeniyor.

Çift dans pistinin ortasında sallanırken Beckett elimi tutar ve ben parmaklarımızı birbirine dolarım. Sara diğer konukları da dansa davet ettiğinde, sanki Beckett'in kolları benim için özel olarak yapılmış gibi kendimi onun kollarına bırakırım.

Lanet olsun, ne güzel kokuyor.

Bir an için sadece sallanıyoruz. Sonra Beckett'in eli belimin alt kısmına bastırıyor ve vücudumu kollarının arasına daha da yaklaştırıyor. Kesinlikle İsa'ya yer bırakmıyoruz ve yanaklarımız birbirine değdiğinde titriyorum.

"Seni öpmek için can atıyorum." Ağzı çenemin çizgisini takip ediyor, nefesi kulak mememi gıdıklıyor. "Ama bir başladım mı, durmak istemeyeceğimden korkuyorum."

"Söz mü?" Sesim nefes nefese, fısıltıdan ibaret.

"Seni defalarca soyduğumu hayal ettim, Lucy, ama bu fantezilerim bir kez bile kız kardeşimin düğününde dans pistinin ortasında gerçekleşmedi."

Gözlerine bakabilmek için aramızda yeterli mesafeyi bıraktım. “Benimle ilgili fanteziler kurmuş muydun?”

"Uygun olandan daha fazlasını."

"Beckett?"

“Hmm?”

"Sara'nın bize bir borcu olduğunu söyleyebilir misin? Bize yaşattığı tüm duygusal travma için?"

Kaşlarını kaldırdı. “Sanırım.”

“O zaman düğününün geri kalanını iptal etsek de şikayet edemez, değil mi?”

Gülümsedi ve beni dans pistinin kenarına doğru çekmeye başladı. “Düşünme tarzını seviyorum, Goose.”

Onu durdurmak için kolundan çektim. “En azından vedalaşmalıyız.”

Sara tam o anda bize doğru bakar. Gözlerinde şaşkınlık yoktur, sadece çıkışa doğru başını eğerek bilmiş bir gülümseme atar.

İkimiz de bundan fazlasına ihtiyacımız yok. Düğünü tamamen bozmadan yapabileceğimiz en hızlı şekilde koşmaya başlıyoruz ve plaja doğru hızla uzaklaşıyoruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Güneş tamamen battıktan bir saat sonra, gökyüzü yıldızlarla kaplı koyu lacivert renkte, New York'ta asla göremeyeceğiniz türden bir manzara.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp okyanusa doğru ilerlerken ayaklarımın altındaki kum serin. Beckett'in eli benimkini sıkıca kavrıyor. O anda tek istediğim, her zaman sevgiyi, ilgiyi ve yuvayı simgeleyen o delici yeşil gözlerde kendimi kaybetmek. Ama ona bakmaya neredeyse korkuyorum, sanki o aslında burada değilmiş gibi.

Ama parmakları benimkileri sıkıca kavrıyor ve beni su kenarında durduruyor. Dalgalar ayaklarımızı yalıyor ve beni kollarına çekmesi için hafif bir çekiş yeterli oluyor.

Bir an için, tek yaptığımız birbirimize bakmak; tek ses, okyanusun uğultusu ve uzakta, Sara'nın düğününde dans pistinin coşkuyla hareketlenmesi.

Beckett elini yanağıma koyar, başparmağıyla çene hattımı okşar. "Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa bu neredeyse gerçek değilmiş gibi mi hissettiriyor?"

Gülüyorum, onun sıcaklığına daha da yaklaşıyorum. "Gençken bu senaryoyu bir iki kez hayal etmiş olabilirim." Muhtemelen binlerce kez, ama tam olarak dürüst olmaya gerek yok, en azından utanç verici çocukluk aşkı söz konusu olduğunda.

Dudaklarını alnıma değdiriyor. "Seni gerçekten özledim, Lucy. Her zaman Sara'nın arkadaşı olduğunu biliyorum, ama ben seni hep kendimin de arkadaşıymışsın gibi hissettim. Sonra birdenbire ortadan kayboldun. Kahkahalarını, sessiz düşünceli tavırlarını ve hatta televizyon programları konusundaki berbat zevkini özledim."

Yüzümde alaycı bir kızgınlık ifadesiyle hafifçe geri çekiliyorum. "Affedersin, reality TV bilgim sayesinde birden fazla bar trivia gecesini kazandım, çok teşekkürler."

Kıkırdadı ve göğüslerimiz birbirine değdiği yerde bu ses derimde yankılandı. "Bundan şüphem yok." Sesi yumuşadı. "Düşünsenize, bunca zamandır sadece bir metro yolculuğu uzaklıktaydınız."

"Bir metro yolculuğu ve birikmiş bir sürü aile draması."

"Sence sen ve Sar eskisi gibi olabilecek misiniz?"

"Hayır." Gülümsüyorum. "Ama umarım daha iyi bir şeye ulaşabiliriz."

"Peki ya sen ve ben?"

Dişlerim dudağımı ısırıyor. "Sen ve ben ne olacağız?"

"Bizim bir geleceğimiz var mı, Lucy?" Soruyu o kadar açık, o kadar dürüst, o kadar savunmasız ve umut dolu bir şekilde soruyor ki.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kalbim eriyip bir yığın çamur haline geliyor. "Umarım vardır."

Gülümsüyor. "Eğer senin için de uygunsa, şimdi seni öpeceğim."

"Nihayet."

Dudakları, alaycı cevabımı kesip, nazik bir aciliyetle benim dudaklarıma bastırıyor. Bir an için, yıllardır beklediğimiz bu basit öpücüğün tadını çıkarıyoruz.

Ve sonra artık beklemek yok.

Beckett'ın boş eliyle ensemi kavrar ve başımı yukarı kaldırır, öpücüğü derinleştirmek için ağzını benimkine doğru eğirir. Dilini ağzıma sokmadan önce alt dudağımı emer ve ben inlerim. Bu sesle parmakları derime batar ve ben vücudumu kıvrır, ondan daha fazlasını ararım. Onun her şeyini.

Kalçalarımız birbirine sıkıca yapışır ve onun arzusu benimki kadar açıktır.

Hâlâ kesinlikle halka açık yerlerde teşhir olmak istemiyorum, ama benden burada, sahilde soyunmamı isteseydi, elbisem çoktan kumların üzerinde olurdu.

Ama o daha fazlasını istemiyor ve ben de biraz aklımı toparladığımda ben de istemiyorum, kendimi onun dudaklarının yumuşaklığında, parmaklarımı saçlarında gezdirirken saçlarının ipeksi dokusunda, ağzımda karıncalanma hissi uyandıran o keyifli inlemelerde kaybetmekten memnunum.

Pratiklik açısından bir noktada öpüşmeyi bırakmamız gerekeceğini biliyorum, tıpkı ikimizin de bunu bitiren kişi olmak istemediğini bildiğim gibi.

"Belki de odaya dönmeliyiz," diyorum sonunda.

"Tanrım, evet." Dudakları boynuma doğru kayıyor, sanki kendini tamamen çekip uzaklaşmaya dayanamıyormuş gibi.

Bu sefer ben öncülük ediyorum, ikimiz de yarı koşar adımlarla plajdan lobiye doğru ilerliyoruz, düğünü tamamen es geçip koridordan odamıza doğru gidiyoruz.

Beckett yatak odamızın kapısını kapatıyor ve bir an için nefes nefese, odanın ortasında donup kalıyoruz. “Lanet olası ranzalar,” diyor iç çekerek ve ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz.

Elini tekrar tutuyorum ve onu banyoya doğru çekiyorum. “Hadi. Duş almam lazım, ya sen?”

"Bu gece kafan iyi fikirlerle dolu." Arkamdan kollarıyla beni sarar, vücutlarımızı birbirine yapıştırır ve yürümemizi çok daha zor hale getirir. Ama ağzı bir kez daha boynumun kıvrımlarını öper, bu yüzden bu rahatsızlık umurumda olmaz.

Banyo kapısı arkamızda kapanıyor ve ben Beckett’in kollarında dönerek kollarımı onun boynuna doluyorum. Bu banyo çok büyük, çift lavabolu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve bolca tezgah alanı var, ayrıca iki kişilik bir duş da var.

Birdenbire burada olduğumun farkına varıyorum. Beckett'le birlikte. Sonunda Beckett Thatcher'ı öptüm. Ve nedense, bu hayal edebileceğimden bile daha güzeldi.

O da aynı şeyi fark etmiş gibi görünüyor. Bir eliyle yine yanağımı avuçluyor, diğer eli hâlâ belimi sıkıca sarmış, sanki beni bırakmaya korkuyormuş gibi bana sıkıca sarılıyor. Dudaklarını benimkilere indirmeden önce başparmağıyla elmacık kemiğimi okşuyor.

Bu öpücük farklı geliyor, arkasında şimdiden bir tür bilgelik hissi var. Dudakları sıcak ve yumuşak, benimkilerin üzerinde nazikçe hareket ediyor, beni kışkırtan narin öpücükler, ben daha fazlasını isterken karnımda bir sıcaklık uyandırıyor. Daha fazla baskı, daha fazla sıcaklık, daha fazla Beckett.

Öpücüğü derinleştiriyor, tempoyu yavaş tutuyor, o kadar yavaş ki sabırsızlıktan inlemek istiyorum ama aynı zamanda bu hissin hiç bitmemesini de istiyorum. Alt dudağımı emiyor ve kalçalarım onunkilere sürtünüyor. Parmaklarımı saçlarına doluyorum ve dilimle dudaklarının kenarlarını izliyorum. İnliyor ve birbirimize tamamen açılıyoruz, dillerimiz ve dişlerimiz çarpışıyor.

Ellerim ceketinin yakalarına uzanıyor, onu omuzlarından itiyorum. Cilde ihtiyacım var, onun cildinin benim cildime değmesine, ama aramızda çok fazla giysi var, bu lanet gömleğin üzerinde beni ondan ayıran çok fazla düğme var.

Ellerimi kenara itiyor, birkaç düğmeyi açıp gömleği başından çıkarıyor. Muhteşem, çıplak ve mükemmel, ama onu iyice süzebilmek için bir saniyeden fazla vaktim olmuyor, çünkü beni döndürüp sırtımı göğsüne bastırıyor.

"Bunu çıkarabilir miyim?" Çıplak omzuma mırıldanıyor, parmakları elbisemin fermuarıyla oynuyor.

Başımı sallıyorum, aynadan fermuarı omurgamdan yavaşça aşağı doğru çekişini izliyorum. Elbisemin ince askıları düşüyor, ipek kumaş belimde birikiyor, sonra onu kalçalarımdan sıyırıp kendimi kumaştan kurtarıyorum. Elimde sadece straplez sütyenim ve ten rengi bir tanga kalıyor. Artık G-string giymiyorum ama elbise buna izin vermiyordu ve aynadaki yansıma da Beckett'in tepkisini incelerken bu duruma şükrediyorum.

"Tanrım, Lucy," diye neredeyse kükreyor.

Ona dönüp ellerimi kemerine uzatıyorum. Kemerini çözüp pantolonunun düğmelerini açıyorum, parmaklarım bu sırada sertleşmiş organını okşuyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nefesi kesiliyor, ama ben devam ediyorum, pantolonunu yere indirip onu sadece gri bir boxer şortla bırakıyorum.

Bir an için, birbirimizi içimize çekiyoruz, neredeyse yasak bir görüntü gibi hissettiren manzaraya bakmaktan memnuniyet duyuyoruz.

Sonra bedenlerimiz çarpışır, bir araya gelmemizin gücü beni geriye savurur. Popom banyo tezgahına çarpar ve Beckett beni kolayca kaldırır, bacaklarımın arasındaki boşluğa girerken beni kenara oturtur. Bu, bana doğru sallanması için mükemmel bir açıdır; ereksiyonunun baskısı, nemli külotumun ince kumaşı üzerinden beni tahrik eder.

Elleri sütyenimin kopçalarını çabucak açar ve sanki daha önce hiç göğüs görmemiş gibi çıplak göğüslerime bakar. "Tanrım, mükemmelsin," diye mırıldanır, ellerini göğüslerimin üzerine koyar.

Başparmakları zaten dikleşmiş meme uçlarımın üzerinde kayıyor ve içim daha fazla temas arıyor. Dilini bir meme ucunun etrafında, sonra diğerinin etrafında gezdirirken kalçalarım ileri doğru itiliyor. Beni ağzına alıyor, dişleriyle okşuyor ve ısırıyor. Bir elim saçlarını kavrayıp hareketlerini yönlendirirken, diğer elim düz karnının üzerinde aşağı doğru kayıyor ve külotunun üzerinden onu okşuyor.

İnlemeleri tenimde titreşiyor ve bu his beni alt üst ederken başım aynaya doğru geriye düşüyor. Göğüslerimi bırakıyor ve bu kayıp yüzünden neredeyse çığlık atıyorum, ama ağzı karnımdan aşağı doğru ilerliyor, elleri ise iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Önümde diz çöküyor, beni içine alırken uyluklarımı ayırıyor. Bana bakıyor, gözleri hayranlıkla dolu.

Kalbim sıkışıyor ve ona söylemek istediğim milyonlarca şey var, ama hiçbir şey bu anı yakalayacak kadar büyük gelmiyor.

Dizimin yanına bir öpücük konduruyor. "Senin önünde diz çökeceğimi hiç düşünmemiştim, Lucy, ama dünyada olmak istediğim başka bir yer aklıma gelmiyor."

Elimi yanağına koyuyorum. "Başka kiminle olmak istediğimi bilemiyorum."

Başını çeviriyor ve öpücüğü avucumun ortasına konuyor. "Seni tatmak istiyorum, Lucy. Dilimde seni hissetmem lazım."

Başımı sallıyorum, dudakları iç uyluklarım boyunca sabit bir yol izlerken içimi bir heyecan dalgası kaplıyor. Klitorisime yumuşak bir öpücükle başlıyor, sonra dilini üzerimde gezdirerek beni açıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun dilini kullanarak beni keşfetmesini izlerken nefes almayı unutmamak için kendime hatırlatmam gerekiyor; dilinin ucu klitorisimin üzerinde dönüyor, sonra içime dalıyor. Yumuşak hareketlerle ve nazik ısırıklarla beni tahrik ediyor, sonra dilinin düz kısmıyla beni yalıyor. Bu baş döndürücü, sadece hissettiğim duygu değil, onun bundan zevk aldığı görünüşü de öyle. Verdiği kadar zevk aldığı görünüşü.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum, bakamıyorum, eliyle boxerını aşağı çekip sikini serbest bıraktığında inliyorum. Uzun ve kalın, elini sikine dolarken benden hiç ayrılmıyor, zevkten titriyorum. Kendi inlemesi bana karşı mırıldanıyor, zirveye yaklaşıyorum ama bu hissin hiç bitmesini istemiyorum.

"Beckett, boşalacağım," diye fısıldıyorum.

Dudakları klitorisimi sarıyor. Emiyor ve ben paramparça oluyorum. Vücudum eriyip yeniden şekillenirken, kalçalarım onu sürüyor, ona binip iniyorum.

Ağzının baskısı yumuşar, kalkmadan önce hassas klitorisime son bir öpücük kondurur.

Bacaklarımı beline, kollarımı boynuna doluyorum, onu kendime çekip derin bir öpücük veriyorum. "İnanılmazsın," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Gülümsüyor, gözlerinin yeşili genişlemiş göz bebekleri tarafından neredeyse gizlenmiş durumda. "Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum."

"Beklemeye değer miydi?"

Beni nazikçe öper. "Yüz yıl daha beklesem bile yine de buna değerdi."

Elimi onun penisine koyup yavaşça okşuyorum. "Artık beklemek istemiyorum."

Kalçaları elime doğru itiyor. "Emin misin, Luce?"

Gözlerine doğrudan baktım. “Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım
.”

Tezgahın yanına uzanıp, tuvalet çantasından bir prezervatif çıkarır. . Onu elinden alıyorum, ambalajını yırtıp takıyorum. Kendini girişime yaklaştırıyor, penisinin başıyla klitorisimi okşuyor.

"Bekle," diyorum ve o hemen geri çekiliyor. Tezgâhtan atlıyorum ve aynaya dönüyorum. "İzlemek istiyorum."

Beckett inliyor, sesi alçak ve kalın, doğrudan içime işliyor. Bacaklarımı açıyorum, ona yavaşça içime girmesi için yer açıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Vay anasını," diye mırıldanıyor, tamamen içime girdiğinde. Alnını omuz kemiğime bastırıyor, ben de ona doğru geriye doğru eğiliyorum.

Elleriyle beni sarar, biri göğsümü avuçlar, diğeri bacaklarımın arasına dalar. Kendini benden yavaşça çeker, sonra sertçe geri itekler. Vücudum daha önce hiç bu kadar uyumlu olmamıştı, her sinir ucum parlıyor ve karıncalanıyor.

İkimiz de aynı anda inliyoruz. İçimde bir baskı oluşmaya başladığını hissediyorum, o tanıdık ağrı, rahatlamayı diliyor.

Beckett'ın beni arkadan sikmesini izliyorum, gözlerimiz aynadaki yansımada buluşuyor. Onu hissetmek için arkama uzanıyorum, ellerim bacaklarına yapışıyor. Başımı çevirip ağzını arıyorum. Bana veriyor, her şeyi bana veriyor, ta ki orgazm olurken adını haykırana kadar. İtişleri daha da çılgınlaşıyor ve bir saniye sonra o da benimle birlikte oluyor, yüzünü boynuma gömüyor, dişleri derimde iz bırakıyor.

Toparlanırken beni ayakta tutan tek şey, bana sarılan kolları. Beni nazikçe döndürüyor, kucaklıyor ve ikimizi şimdiye kadar unutulmuş duşa doğru götürüyor.

Birlikte ılık suyun altına giriyoruz, sırayla sabunlu ellerimizi hâlâ hassaslaşmış tenimizde gezdiriyoruz. Beckett beni havluyla kuruluyor, sonra bana bir bornoz giydiriyor.

El ele tutuşarak yatak odasına geri dönüyoruz. Çocuk yatağı büyüklüğündeki yataklarımızın önünde dururken, tek yapabildiğimiz gülmek.

Alt ranzanın daracık alanına sıkışıyoruz ve ben, küçük kaşık olmak zorunda kaldığım için pek de kızgın değilim.

Yarın havaalanına dönüp uçağa binmeden önce herkesle kahvaltıda buluşacağız. New York'a döneceğiz ve o randevuya çıkacağız. Filmler ve Broadway gösterileri izleyeceğiz, lüks restoranlarda ve ev yapımı yemekler yiyeceğiz. Şükran Günü'nde benimle eve gelecek, Noel'de Thatcher ailesine katılacağım ve birlikte yüzlerce yaz tatili planlayacağız. Bir semt seçip bir daire bulacağız, bir kedi sahipleneceğiz ve sonsuza kadar mutlu yaşayacağız.

Ama şimdilik, en iyi arkadaşımın düğün gecesinde, onunla birlikte burada olmak yeterli.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © Brianna Mowry

Falon Ballard, *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biri olup, birçok romantik komedi romanı ve Idle Reputations romantik fantezi serisinin yazarıdır. Ayrıca Happy to Meet Cute podcast'inin sunucularından biridir! Onu Instagram'da @falonballard adresinde bulabilirsiniz.

Center Stage ve Magic Mike, *USA Today'in* en çok satan yazarı Falon Ballard'ın yeni romantik komedi romanı *Toe to Toe*'da bir araya geliyor. Allegra Hart, nihayet büyük çıkışını yapmayı uman profesyonel bir balerin. Audisyona hazırlanmak için erkek şovmen Cord Donovan'dan yardım istediğinde, hem dans pistinde hem de pist dışında işler kızışır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org